

V I Lenin

Teser vid Kommunistiska internationalens andra kongress

Den 19 juli – 7 augusti 1920

Innehåll

Ursprungligt utkast till teser i den nationella och den koloniala frågan.....	1
Ursprungligt utkast till teser i agrarfrågan	5
Teser om huvuduppgifterna för Kommunistiska internationalens andra kongress.....	11
Teser till Kommunistiska internationalens villkor för intagning i Kommunistiska internationalen.....	20

Ursprungligt utkast till teser i den nationella och den koloniala frågan

Samtidigt som jag för diskussion bland kamraterna lägger fram följande förslag till teser i den koloniala och den nationella frågan för Kominterns andra kongress, vill jag be alla kamrater, i synnerhet dem som har tillgång till konkret information i någon av dessa mycket komplicerade frågor, att ge sitt utlåtande, sina rättelser, tillägg eller konkreta förtydliganden *i kortaste form (högst två, tre sidor)*, särskilt i fråga om följande punkter:

De österrikiska erfarenheterna.

De polsk-judiska och ukrainska erfarenheterna. Elsass-Lothringen och Belgien.

Irland.

De dansk-tyska relationerna. De italiensk-franska och italiensk-slaviska relationerna.

Balkanerfarenheterna.

De österländska folken.

Kampen mot panislamismen.

Förhållandena i Kaukasien.

Basjkiriska och Tatariska republikerna.

Kirgisien.

Turkestan och dess erfarenheter.

Negrerna i Amerika. Kolonierna.

Kina – Korea Japan.

Den 5 juni 1920

N Lenin

1. Betecknande för den borgerliga demokratin är att den ställer frågan om jämlikhet överhuvudtaget, däribland den nationella jämlikheten, på ett abstrakt eller formellt sätt. Under sken av jämlikhet för individen överhuvudtaget proklamerar den borgerliga demokratin en formell eller juridisk jämlikhet mellan egendomsägaren och proletären, mellan utsugaren och den utsugne och utsätter därigenom de förtryckta klasserna för det grövsta bedrägeri. Jämlikhetsidén, som själv är en återspeglning av varuproduktionsförhållandena, förvandlas av bourgeoisin till ett medel för att med förevändningen att det råder absolut jämlikhet mellan människorna kämpa mot ett avskaffande av klasserna. Kravet på jämlikhet får verklig mening endast i samband med kravet om att klasserna avskaffas.

2. I enlighet med sin huvuduppgift att bekämpa den borgerliga demokratin och avslöja dess lögn och hyckleri bör det kommunistiska partiet, som medvetet ger uttryck åt proletariatets kamp för att kasta av sig bourgeoisins ok, inte heller i nationalitetsfrågan rikta den största uppmärksamheten på abstrakta och formella principer, utan för det första på en exakt analys av den historiskt konkreta och framför allt den ekonomiska situationen; för det andra på att noggrant skilja de undertryckta klassernas, de arbetandes och utsugnas intressen från folkets intressen överhuvudtaget såsom allmänt begrepp, vilket är liktydigt med den härskande klassens intressen; för det tredje på att lika noggrant skilja de förtryckta, avhängiga och icke likaberättigade nationerna från de förtryckande, exploaterande nationerna med fulla rättigheter – i motsats till den borgerligt demokratiska lögnen som söker dölja det för finanskapitalets och imperialismens epok kännetecknande faktum, att ett fåtal mycket rika och framskridna kapitalistiska länder kolonialt och finansiellt förslavar den stora majoriteten av jordens befolkning.

3. Det imperialistiska kriget 1914-18 avslöjade särskilt klart de borgerligt demokratiska frasers falskhet inför alla nationer och de förtryckta klasserna i hela världen genom att i praktiken visa att de beryktade ”västerländska demokratiernas” Versaillesfördrag är ett ännu

brutalare och gemenare våld mot de svaga nationerna än de tyska junkrarnas och kaiserns Brestfördrag. Nationernas Förbund och ententens hela efterkrigspolitik avslöjar denna sanning ännu mera klart och tydligt och stärker den revolutionära kampen överallt, både bland de framskridna ländernas proletariat och bland alla arbetande massor i de koloniala och avhängiga länderna, samt påskyndar sammanbrottet för de småborgerligt nationella illusionerna att fredlig samlevnad och jämlikhet mellan nationerna skulle vara möjliga under kapitalismen.

4. Av de ovan anförda grundsatserna framgår att Kominterns hela politik i den nationella och den koloniala frågan måste baseras på ett närmande mellan proletäerna och de arbetande massorna inom alla nationer och länder för gemensam revolutionär kamp för att störta godsägarna och bourgeoisin. Endast ett sådant närmande garanterar nämligen den seger över kapitalismen, utan vilken det är omöjligt att avskaffa det nationella förtrycket och ojämlikheten.

5. Den världspolitiska situationen har nu satt proletariats diktatur på dagordningen, och världspolitikens alla händelser koncentrerar sig ofrånkomligen kring en central punkt, nämligen världsbourgeoisins kamp mot sovjetrepubliken i Ryssland, vilken oundvikligen kring sig grupperar å ena sidan rådsrörelserna bland de avancerade arbetarna i alla länder, å andra sidan alla nationella frihetsrörelser i kolonierna och bland de förtryckta folkslagen, vilka genom bitter erfarenhet konstaterar att det inte finns någon annan räddning för dem än sovjetmaktens seger över världsimperialismen.

6. Följaktligen får man för närvarande inte inskränka sig till att blott och bart erkänna eller proklamera ett närmande mellan de arbetande människorna av olika nationer, utan man måste föra en politik som går ut på det intimaste förbund mellan alla nationella och koloniala frihetsrörelser och Sovjetryssland, varvid formerna för detta förbund fastställs i överensstämmelse med utvecklingsnivån hos den kommunistiska rörelsen inom varje lands proletariat eller hos den borgerligt demokratiska frihetsrörelsen bland arbetarna och bönderna i de länder eller bland de nationaliteter som blivit efter i utvecklingen.

7. Federationen är en övergångsform till fullständig enhet mellan de arbetande människorna av olika nationer. I praktiken har federationen redan visat sin lämplighet både genom RSFSR:s förhållande till andra rådsrepubliker (tidigare till den ungerska, finländska och lettiska, och nu till den azerbajdzjanska och ukrainska) och inom RSFSR till de nationaliteter som förut inte hade vare sig statlig existensform eller autonomi (t ex den basjkiriska och den tatariska autonoma republiken i RSFSR, vilka bildades resp 1919 och 1920).

8. I detta avseende består Kominterns uppgift både i att vidareutveckla och i att studera och praktiskt pröva dessa nya federationer, vilka uppstår på rådssystemets och rådsrörelsens grundval. I och med att man erkänner att federationen är en övergångsform till fullständig enhet måste man sträva efter ett allt intimare federativt förbund och därvid ta hänsyn till: för det första, att det är omöjligt att försvara sovjetrepublikerna, som är omgivna av hela världens imperialistiska makter vilka militärt sett är ojämförligt starkare, utan det intimaste förbund mellan sovjetrepublikerna; för det andra, att det mellan sovjetrepublikerna måste råda ett intimt ekonomiskt förbund, utan vilket de av imperialismen förstörda produktivkrafterna inte kan återställas och de arbetande människornas välbefinnande inte kan tryggas; för det tredje, att det föreligger en tendens till bildande av en enhetlig världshushållning, reglerad av alla nationers proletariat enligt en gemensam plan, vilken tendens fullt tydligt framträtt redan under kapitalismen och ovillkorligen kommer att vidareutvecklas och fullbordas under socialismen.

9. I fråga om staternas inre förhållanden kan Kominterns nationella politik inte inskränka sig till det tomma, formella, enbart retoriska och i praktiken till intet förpliktande erkännande av nationernas likaberättigande, som de borgerliga demokraterna inskränker sig till – oavsett om de öppet erkänner sig som sådana eller, såsom Andra internationalens socialister, döljer sig under benämningen socialister.

I hela sin propaganda och agitation – både inom och utanför parlamentet måste de kommunistiska partierna inte bara oavslåligt avslöja de ständiga kränkningarna av nationernas likaberättigande och av de nationella minoriteternas rättsgarantier i alla kapitalistiska stater trots dessas ”demokratiska” författningar, utan de måste också för det första ständigt klargöra att endast sovjetsystemet är i stånd att verkligen ge nationerna likaberättigande genom att först förena proletärerna och sedan hela massan av arbetande människor i kampen mot bourgeoisin; för det andra måste alla kommunistiska partier direkt hjälpa de revolutionära rörelserna inom de avhängiga eller icke likaberättigade nationerna (t ex på Irland, bland negrerna i Amerika osv) samt i kolonierna.

Utan det senare, särskilt viktiga villkoret blir kampen mot förtrycket mot de avhängiga nationerna och kolonierna och likaså erkännandet av deras rätt till statligt avskiljande en falsk skylt, såsom vi kan se hos Andra internationalens partier.

10. Det är en helt vanlig företeelse inte endast bland Andra internationalens partier utan även bland partier, som utträtt ur denna international, och till och med ej sällan bland partier, som nu kallar sig kommunistiska, att de i ord erkänner internationalismen men i verkligheten, i hela propagandan, agitationen och det praktiska arbetet, ersätter den med kälkborgerlig nationalism och pacifism. Kampen mot detta onda och mot de mest inrotade småborgerligt nationella fördomarna måste allt mer skjutas i förgrunden, ju aktuellare uppgiften blir att förvandla proletariatets diktatur från en nationell diktatur (dvs en diktatur som finns i ett enda land och inte förmår bestämma världspolitiken) till en internationell diktatur (dvs proletariatets diktatur i åtminstone några framskridna länder, vilken förmår utöva ett avgörande inflytande på hela världspolitiken). Som internationalism betecknar den småborgerliga nationalismen blott och bart ett erkännande av nationernas likaberättigande och lämnar (helt bortsett från att detta erkännande endast är en läpparnas bekännelse) den nationella egoismen oantastad, medan den proletära internationalismen för det första kräver, att den proletära kampens intressen i ett land underordnas denna kamps intressen i världsmåttstock, och för det andra att den nation som förverkligar segern över bourgeoisin skall kunna och vilja bringa de största nationella offer för det internationella kapitalets störtande.

Att bekämpa de opportunistiska och kälkborgerligt pacifistiska förvrängningarna av internationalismens begrepp och politik är således den första och viktigaste uppgiften i de länder som redan har en fullständigt utvecklad kapitalism och där det finns arbetarpartier som verkligen är proletariatets avantgarde.

11. I fråga om de mer efterblivna staterna och nationerna, där feodala eller patriarkaliska och bondepatriarkaliska förhållanden överväger, måste i synnerhet följande tas i betraktande:

för det första nödvändigheten av att alla kommunistiska partier stöder den borgerligt demokratiska frihetsrörelsen i dessa länder; framför allt arbetarna i det land, som den efterblivna nationen i kolonialt eller finansiellt avseende är avhängig av, är skyldiga att lämna det mest aktiva stöd;

för det andra nödvändigheten av att bekämpa prästerskapet och andra reaktionära och medeltida element vilka har inflytande i de efterblivna länderna;

för det tredje nödvändigheten av att bekämpa panislamismen och liknande strömningar, vilka söker förena frihetsrörelsen mot den europeiska och den amerikanska imperialismen med ett stärkande av khanernas, godsägarnas, de mohammedanska prästernas osv ställning.*

för det fjärde nödvändigheten av att i de efterblivna länderna speciellt stödja bonderörelsen mot godsägarna, mot storjordägandet samt mot varje yttring eller kvarleva av feodalism och

---

* 1 korrekturet angav Lenin att de två styckena "för det andra" och "för det tredje" skulle slås samman. – Red

försöka bibringa bonderörelsen en så stark revolutionär karaktär som möjligt, i det att man upprättar det mest intima förbund mellan det västeuropeiska kommunistiska proletariatet och böndernas revolutionära rörelse i östern, i kolonierna och i de efterblivna länderna överhuvudtaget. I synnerhet är det nödvändigt att inrikta alla krafter på att i länder, där förkapitalistiska förhållanden råder, tillämpa sovjetssystemets grundprinciper genom att bilda ”arbetanderåd” osv;

för det femte nödvändigheten av att beslutsamt kämpa mot att de borgerligt demokratiska frihetsströmningarna i de efterblivna länderna ges en kommunistisk anstrykning; Kommunistiska internationalen bör stödja de borgerligt demokratiska nationella rörelserna i kolonierna och de efterblivna länderna endast på det villkoret, att elementen till blivande proletära partier, kommunistiska inte bara till namnet, i alla efterblivna länder sammansluts och skolas till insikt om sina särskilda uppgifter, nämligen att bekämpa de borgerligt demokratiska rörelserna inom sina nationer; Kommunistiska internationalen bör tillfälligt sluta förbund med koloniernas och de efterblivna ländernas borgerliga demokrati men inte sammansmälta med den samt ovillkorligen bevara den proletära rörelsens självständighet även i rörelsens mest embryonala form;

för det sjätte nödvändigheten av att för det arbetande folkets bredaste massor i alla och särskilt de efterblivna länderna oförtrutet klagöra och avslöja det bedrägeri som systematiskt utövas av de imperialistiska makterna, vilka under sken av att skapa politiskt oavhängiga stater upprättar stater som ekonomiskt, finansiellt och militärt är fullständigt avhängiga av dem; i den nuvarande internationella situationen finns det ingen annan räddning för de avhängiga och svaga nationerna än ett förbund av rådsrepubliker.

12. De imperialistiska stormakternas sekellånga förtryck av de koloniala och svaga folken har bland de undertryckta ländernas arbetande massor kvarlämnat inte endast förbittring utan även misstro mot de förtryckande nationerna i allmänhet och mot dessa nationers proletariat i synnerhet. Det nedriga förräderi, som de flesta av detta proletariats officiella ledare begick mot socialismen 1914-19, då de bakom ”fosterlandsförsvarets” mask socialchauvinistiskt dolde försvaret av ”sin” bourgeois ”rätt” att förtrycka kolonierna och utplundra de finansiellt avhängiga länderna, kunde inte annat än öka denna fullt berättigade misstro. Å andra sidan ju mer efterblivet ett land är, desto starka är där småproduktionen inom jordbruket, de patriarkaliska betingelserna och kråkvinkelsförhållandena, vilka ofrånkomligen leder till att de mest inrotade småborgerliga fördomarna, nämligen den nationella egoismen och den nationella trångsyntheten, blir särskilt starka och bestående. Dessa fördomar kommer att dö ut endast ytterst långsamt, eftersom de kan försvinna först då imperialismen och kapitalismen i de mest utvecklade länderna försvunnit och hela grundvalen för det ekonomiska livet i de efterblivna länderna undergått en radikal förändring. Härav framgår att det i alla länder är det medvetna kommunistiska proletariats plikt att förhålla sig särskilt försiktigt och uppmärksamt till kvarlevorna av nationella känslor i de länder och hos de folkslag, som mycket länge förtryckts, och likaså är de skyldiga att göra vissa eftergifter för att snabbare kunna övervinna just detta misstroende och dessa fördomar. Utan att proletariatet och därefter även alla arbetande massor i alla världens länder och nationer frivilligt strävar efter förbund och enhet kan inte segern över kapitalismen slutföras med framgång.

Publicerat i *Kommunistitjeskij Internatsional* nr 11 den 14 juli 1920

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 41, s 161-168

Ursprungligt utkast till teser i agrarfrågan

Kamrat Marchlewski har i sin artikel på ett förträffligt sätt utrett orsakerna till att Andra internationalen, som numera blivit gul, inte bara varit oförmögen att definiera det revolutionära partiets taktik i agrarfrågan, utan inte ens kunnat ställa denna fråga på ett riktigt sätt. Dessutom har kamrat Marchlewski angett de teoretiska grundvalarna för ett kommunistiskt agrarprogram för Tredje internationalen.

På dessa grundvalar kan (och, tycks det mig, måste) en allmän resolution i agrarfrågan utarbetas för Kommunistiska internationalens förestående kongress den 15 juli 1920.

Nedanstående är ett första utkast till en sådan resolution.

1. Endast stads- och industriproletariatet, lett av det kommunistiska partiet, kan befria landsbygdens arbetande massor från kapitalets och storgodsägandets förtryck, från förfallet och från de imperialistiska krigen, som oundvikligen bryter ut om och om igen, så länge det kapitalistiska systemet bibehålls. För landsbygdens arbetande massor är den enda räddningen att ingå förbund med det kommunistiska proletariatet och hängivet stödda dess revolutionära kamp för att störta godsägarnas (de stora jordägarnas) och bourgeoisins förtryck.

Å andra sidan kan industriarbetarna inte fullgöra sin världshistoriska uppgift att befria mänskligheten från kapitalets förtryck och från krigen, om dessa arbetare inskränker sig till de snäva skrå- och yrkesintressena och självbelåtet begränsar sig till ansträngningar att förbättra sin ibland småborgerligt drägliga situation. Just sådant förekommer i många framskridna länder med en "arbetararistokrati", som utgör grundvalen för Andra internationalens föregivet socialistiska partier men i verkligheten är socialismens bittraste fiender, förrädare mot den, kälkborgerliga chauvinister och agenter åt bourgeoisin inom arbetarrörelsen. En verkligt revolutionär klass, som verkligen handlar socialistiskt, är proletariatet endast om det uppträder och agerar som alla arbetande och utsugna människors avantgarde, som deras ledare i kampen för att störta utsugarna, och detta är ogenomförbart om inte klasskampen förs ut på landsbygden, om inte landsbygdens arbetande massor sluter upp kring stadsproletärernas kommunistiska parti och de senare fostrar de förra.

2. De arbetande och utsugna massorna på landsbygden, vilka stadsproletariatet måste föra ut i kamp eller i varje fall dra över på sin sida, är i alla kapitalistiska länder företrädade av följande klasser:

För det första av jordbruksproletariatet, lönarbetarna (anställda på ett år, en säsong eller dag för dag), vilka skaffar sig medel till sitt uppehälle genom att lönarbete på de kapitalistiska jordbruksföretagen. För de kommunistiska partierna i alla länder är det en *grundläggande* uppgift att organisera denna klass (politiskt, militärt, fackligt, kooperativt, i fråga om kultur, upplysning osv) självständigt, avskilt från landsbygdsbefolkningens övriga grupper, att stärka propagandan och agitationen bland den och dra över den på sovjetmaktens och den proletära diktaturens sida.

För det andra av halvproletärerna eller parcellbönderna, dvs dem som skaffar sig medel till sitt uppehälle dels genom att lönarbete på kapitalistiska jordbruks- och industriföretag, dels genom att arbeta på en egen eller arrenderad jordbit, som endast ger dem en del av de livsmedelsprodukter familjen behöver. Denna grupp inom den arbetande landsbygdsbefolkningen är mycket talrik i alla kapitalistiska länder. Bourgeoisins representanter och Andra internationalens gula "socialister" försöker skyla över denna grupps existens och särställning, delvis genom att medvetet bedra arbetarna, delvis genom att blint låta leda sig av kälkborgerliga slentrianuppfattningar och blanda ihop den med hela massan av "bönder" överhuvudtaget. Denna bourgeoisins metod att lura arbetarna är mest märkbar i Tyskland och i Frankrike, men förekommer även i Amerika och andra länder. Om det kommunistiska partiet lägger upp

arbetet på rätt sätt kommer denna grupp att bli dess pålitliga anhängare, ty sådana halvproletärers situation är ytterst svår, och sovjetmakt och proletär diktatur skulle ge dem en enorm och omedelbar vinst.

För det tredje av småbönderna, dvs små jordbrukare som äger eller arrenderar små jordbitar, sådana som täcker deras familjers och hushålls behov utan att de anställer främmande arbetskraft. Detta skikt som sådant tjänar obetingat på en seger för proletariatet, vilken genast och fullständigt skänker det a) befrielse från att betala arrende eller lämna ifrån sig en del av skörden (t ex métayers i Frankrike, även i Italien och på andra håll) till storgodsägarna; b) befrielse från hypoteksskulderna; c) befrielse från de mångskiftande formerna av förtryck och avhängighet av storgodsägarna (skogsägarna och deras nyttjande osv); d) omedelbar ekonomisk hjälp från den proletära statsmakten (tillgång till jordbruksredskap och en del ekonomibyggnader på de av proletariatet exproprierade storkapitalistiska jordbruken; den proletära statsmaktens omedelbara omvandling av jordbrukskooperativen och jordbrukssällskapen från organisationer, som under kapitalismen främst tjänat de rika bönderna och medelbönderna, till organisationer som i första hand kommer att lämna hjälp åt de fattiga, dvs proletärerna, halvproletärerna, småbönderna osv) och mycket annat.

Samtidigt måste det kommunistiska partiet vara på det klara med att under perioden av övergång från kapitalism till kommunism, dvs under proletariatets diktatur, är inom detta skikt svängningar åtminstone delvis oundvikliga i riktning mot en helt oinskränkt handelsfrihet och frihet att utnyttja privatäganderätten, ty eftersom detta skikt redan (om än i ringa omfattning) är säljare av konsumtionsartiklar, så har det redan blivit demoraliserat av spekulation och ägandevanor. Men om det segrande proletariatet driver en fast proletär politik och helt beslutamt går till rätta med storgodsägarna och storbönderna, kan detta skikts svängningar inte bli betydelsefulla och inte förmå ändra det faktum att det i det stora hela kommer att stå på den proletära omvälvningens sida.

3. I alla kapitalistiska länder utgör de tre ovannämnda grupperna tillsammans en majoritet av landsbygdsbefolkningen. Den proletära omvälvningens framgång är därför helt säkerställd inte bara i städerna, utan också på landsbygden. Den motsatta uppfattningen är vida spridd, men den hålls endast vid liv genom, för det första, ett systematiskt bedrägeri från den borgerliga vetenskapens och statistikens sida, som med alla medel försöker skyla över den djupa klyftan mellan de nämnda landsbygdsklasserna och utsugarna, godsägarna och kapitalisterna, och mellan halvproletärerna och småbönderna å ena sidan och storbönderna å den andra; den hålls vid liv genom att, för det andra, den gula, Andra internationalens hjältar och den av imperialistiska privilegier demoraliserade "arbetararistokratin" i de framskridna länderna saknar både förmåga och vilja att bedriva ett verkligt proletärt och revolutionärt propaganda-, agitations- och organisationsarbete bland de fattiga på landsbygden; opportunisternas hela uppmärksamhet har varit och är inriktad på att i teorin och praktiken fundera ut en kompromiss med bourgeoisin, däribland stor- och medelbönderna (mer om dem senare), och inte på att proletariatet genom revolution skall störta den borgerliga regeringen och bourgeoisin; den hålls vid liv genom, för det tredje, en redan fast rotad fördom (som hänger samman med alla borgerligt demokratiska och parlamentariska fördomar), en oförmåga att inse en sanning som teoretiskt helt har bevisats av marxismen och helt har bekräftats av den proletära revolutionens erfarenheter i Ryssland, nämligen att den oerhört försagda, splittrade, förtryckta och i alla länder, även de mest framskridna, till halvt barbariska levnadsförhållanden dömda landsbygdsbefolkningen av alla de tre ovannämnda kategorierna, vilka har ett ekonomiskt, socialt och kulturellt intresse av socialismens seger, är i stånd att energiskt stödja det revolutionära proletariatet först *efter* det att det har erövrat den politiska makten, först *efter* det att det beslutamt har gjort upp med storgodsägarna och kapitalisterna och först *efter* det att dessa för-

tryckta människor *i praktiken* har fått se att de har en organiserad ledare och försvarare, som är tillräckligt mäktig och beslutsam för att kunna hjälpa och leda, anvisa den rätta vägen.

4. Med ”medelbönder” bör man i ekonomisk mening förstå de småbrukare som också äger eller arrenderar små jordlotter, vilka likväl under kapitalismen i regel för det första inte bara ger jordbrukaren vad som behövs för att nödtorftigt underhålla familjen och gården, utan även ett visst överskott vilket åtminstone under goda år kan förvandlas till kapital, och som för det andra ganska ofta (t ex i var annan eller var tredje bondgård) anställer främmande arbetskraft. Som ett konkret exempel på medelbönder i ett framskridet kapitalistiskt land kan i Tyskland tjäna, enligt 1907 års mantalsskrivning, gruppen med hushåll på 5-10 hektar, där antalet hushåll med lönarbetare utgör ungefär en tredjedel av samtliga hushåll inom denna grupp.* I Frankrike, där speciella jordbruksgrenar är mer utvecklade, t ex vinodlingen som kräver ett betydligt mer arbete läggs ner på jorden, använder motsvarande grupp antagligen i något större omfattning främmande anställd arbetskraft.

Det revolutionära proletariatet kan inte ställa som sin uppgift – åtminstone inte under den närmaste framtiden och i början av den proletära diktaturens period – att vinna över detta skikt på sin sida, utan måste inskränka sig till att neutralisera det, dvs göra det neutralt i kampen mellan proletariatet och bourgeoisin. Detta skikt vacklar oundvikligen mellan de båda krafterna, och i den nya epokens början kommer det i de framskridna kapitalistiska länderna att vara en dominerande tendens att det dras till bourgeoisin. Ty det är egendomsägarnas världsbild och stämningar som här dominerar: direkt intresse av spekulation, ”fri” handel och ”fritt” ägande; direkt antagonism mot lönarbetarna. När proletariatet segrar kommer det att omedelbart förbättra detta skikts läge genom att avskaffa arrendeavgifter och hypotek. I flertalet kapitalistiska stater bör den proletära makten absolut inte genast upphäva privatäganderätten totalt, och i varje fall garanterar den både småbönderna och medelbönderna inte bara att få behålla sina jordlotter, utan även utöka dem med lika mycket som den areal de brukat arrendera (arrendeavgiftens upphävande).

Genom att åtgärder av sådant slag förenas med skoningslös kamp mot bourgeoisin är det helt garanterat att neutralitetspolitiken blir framgångsrik. Den proletära statsmakten får endast ytterst försiktigt och successivt, genom exemplets makt, utan något som helst tvång mot medelbönderna genomföra en övergång till kollektivt jordbruk.

5. Storbönderna (”Grossbauern”) är kapitalistiska jordbruksföretagare, som i regel bedriver sitt jordbruk med hjälp av lönarbetare och endast genom sin inte särskilt höga kulturnivå, sina levnadsvanor och det personliga deltagandet i det fysiska arbetet på sin gård är knutna till ”bondeklassen”. De utgör det talrikaste av de borgerliga skikt som är det revolutionära proletariats direkta och avgjorda fiender. Det är på att bekämpa detta skikt och befria landsbygdsbefolkningens arbetande och utsugna majoritet från dessa utsugares ideologiska och politiska inflytande osv som de kommunistiska partierna måste rikta den största uppmärksamheten i hela arbetet på landsbygden.

Sedan proletariatet segrat i städerna blir alla möjliga yttringar av motstånd och sabotage och direkta, väpnade kontrarevolutionära aktioner från detta skikts sida helt ofrånkomliga. Det revolutionära proletariatet måste därför genast börja att ideologiskt och organisatoriskt skola de krafter, som är nödvändiga för att fullständigt avvärja detta skikt, och, på samma gång som kapitalisterna inom industrin störtas, vid första tecken till motstånd tillfoga det ett av-

---

* Här är de exakta siffrorna: antal hushåll på 5-10 hektar 652 798 (av 5 736 082); dessa har 487 704 lönarbetare av olika slag jämte 2 003 633 arbetande familjemedlemmar (Familienangehörige). I Österrike fanns det enligt 1902 års mantalsskrivning 383 331 hushåll i denna grupp, varav 126 136 använde lönarbetare; lönarbetarnas antal uppgick till 146 044 och de arbetande familjemedlemmarnas till 1 265 969. Hela antalet jordbruk i Österrike är 2 856 349.

görande, skoningslöst och förintande slag, varvid man för detta syfte måste beväpna jordbruksproletariatet och på landsbygden organisera sovjeter, där det inte får finnas någon plats för utsugarna och där proletärerna och halvproletärerna tillförsäkras övervikt.

Men att expropriera ens storbönderna kan inte på något sätt vara det segrande proletariatets omedelbara uppgift, ty ännu saknas de materiella förutsättningarna, bl a de tekniska, och även de sociala för att dessa jordbruk skall kunna församhälleligas. I enstaka fall, sannolikt undantagsfall, kommer man att konfiskera de delar av deras jordarealer, som arrenderas ut i små lotter eller som är särskilt nödvändiga för den omgivande småbondebefolkningen;

den sistnämnda bör också garanteras att fritt få nyttja, på vissa villkor, en del av storbondens lantbruksmaskiner o d. Som allmän regel måste dock den proletära statsmakten låta storbönderna behålla sina jordar och konfiskera dem endast om de gör motstånd mot det arbetande och utsugna folkets makt. Den proletära revolutionen i Ryssland, där kampen mot storbönderna komplicerats och fördröjts på grund av en rad speciella betingelser, har dock erfarenhetsmässigt visat att detta skikt, då det får en rejäl läxa vid minsta försök till motstånd, är i stånd att lojalt fullgöra den proletära statens uppgifter och t o m, om än ytterst långsamt, börjar genomsyras av respekt för makten, som skyddar varje arbetande människa men är skoningslös mot de rika dagdrivarna.

De speciella betingelser, som i Ryssland komplicerat och fördröjt det gentemot bourgeoisin segerrika proletariatets kamp mot storbönderna, har huvudsakligen sin grund i att den ryska revolutionen efter omvälvningen den 25 oktober (7 november) 1917 genomgick ett "allmänt demokratiskt", dvs i grund och botten borgerligt demokratiskt, stadium i samtliga bönders gemensamma kamp mot godsägarna; vidare i stadsproletariatets kulturella och numerära svaghet och slutligen i de kolossala avstånden och ytterst dåliga kommunikationerna. Eftersom dessa fördröjande betingelser saknas i de framskridna länderna, måste det revolutionära proletariatet i Europa och Amerika mer energiskt förbereda och betydligt snabbare, betydligt beslutsammare och betydligt framgångsrikare fullborda den fullständiga segern över storböndernas motstånd och definitivt beröva dem minsta möjlighet att göra motstånd. Detta är absolut nödvändigt, ty innan en sådan fullständig och definitiv seger vunnits förmår massorna av proletärer, halvproletärer och småbönder på landsbygden inte erkänna den proletära statsmakten som helt stabil.

6. Det revolutionära proletariatet måste omedelbart och ovillkorligen konfiskera all jord, tillhörande godsägarna och andra stora jordägare, dvs personer som i de kapitalistiska länderna direkt eller genom sina farmare systematiskt utsuger lejd arbetskraft och kringboende småbönder (delvis ej sällan även medelbönder) och som inte på något sätt deltar i det fysiska arbetet samt mestadels är ättlingar till feodaltherrar (adelsmän i Ryssland, Tyskland och Ungern, restaurerade seigneurer i Frankrike, lorder i England och f d slavägare i Amerika) eller särskilt rika finansmagnater, eller en blandning av dessa båda kategorier utsugare och parasiter.

Det är absolut otillåtligt att inom de kommunistiska partierna propagera för eller praktisera ersättning åt storgodsägarna för jord som exproprierats från dem, ty under nuvarande förhållanden i Europa och Amerika skulle detta vara detsamma som att förråda socialismen och kräva nya tributer av de arbetande och utsugna massorna, vilka lidit mest av kriget, som mångfaldigat miljonärernas antal och gjort dem rikare. Vad gäller frågan om sättet att bedriva jordbruk på den mark, som det segrande proletariatet konfiskerat från storgodsägarna, så har man i Ryssland på grund av dess ekonomiska efterblivenhet företrädesvis delat upp denna jord för att brukas av bönderna och endast i relativt sällsynta undantagsfall behållit s k statsjordbruk, vilka den proletära staten driver på egen bekostnad, varvid de tidigare lönarbetarna förvandlas till statsanställda och till medlemmar av sovjeterna, vilka styr staten. Kommunis-

tiska internationalen anser det vara riktigt att i de framskridna kapitalistiska länderna *företrädesvis* bevara de stora jordbruksföretagen och driva dem enligt samma mönster som statsjordbruken i Ryssland.

Det skulle dock vara ett mycket stort fel att överdriva eller schablonmässigt tillämpa denna regel och aldrig tillåta att en del av de exproprierade expropriatorernas jord gratis överlämnas åt kringboende småbönder och ibland även medelbönder.

För det första går den vanliga invändningen mot detta, nämligen hänvisningen till storjordbrukets tekniska överlägsenhet, inte sällan ut på att en obestridlig teoretisk sanning byts ut mot den värsta opportunist och förräderi mot revolutionen. För att denna revolution skall ha framgång har proletariatet inte rätt att tveka inför en temporär nedgång i produktionen, på samma sätt som slaveriets borgerliga fiender i Nordamerika inte tvekade inför en temporär nedgång i bomullsproduktionen till följd av inbördeskriget 1863-65. För borgaren är produktion för produktionens skull viktig, medan det för den arbetande och utsugna befolkningen är viktigast av allt att störta utsugarna och säkerställa förhållanden, som gör det möjligt för de arbetande att arbeta åt sig själva och inte åt kapitalisten. Proletariatets första och grundläggande uppgift är att säkerställa proletariatets seger och se till att den blir bestående. Men den proletära makten kan inte bli stabil om man inte neutraliserar medelbönderna och om man inte tillförsäkras sig stöd från en mycket betydande del av småbönderna, för att inte säga alla.

Inte bara en ökning, utan t o m ett bevarande av storproduktionen inom jordbruket förutsätter för det andra att det finns ett helt utvecklat och revolutionärt medvetet jordbruksproletariat, som genomgått en solid facklig och politisk-organisatorisk skola. Där denna förutsättning saknas eller där det inte är möjligt att på ett lämpligt sätt anförtro saken åt medvetna och kompetenta industriarbetare, där kan förtidiga försök att övergå till statligt storjordbruk endast kompromettera den proletära makten och är stor försiktighet och högst solida förberedelser vid bildandet av statsjordbruk absolut nödvändiga.

För det tredje finns i alla kapitalistiska länder, även de mest framskridna, fortfarande kvar rester av storgodsägarnas medeltida, halvt dagsverkspräglade utsugning av de kringboende småbönderna, t ex Instleute [Statare – övers] i Tyskland, metayers* i Frankrike, arrendatorer som lämnar ifrån sig en del av skörden i Förenta staterna (inte bara negrer, vilka i de flesta fall exploateras i södra USA just på detta sätt, utan ibland även vita). I sådana fall måste den proletära staten absolut låta småbönderna avgiftsfritt bruka den jord de förut arrenderade, ty någon annan ekonomisk och teknisk grundval finns inte och det går inte att skapa den på en gång.

Storjordbrukens inventarier måste absolut konfiskeras och förvandlas till allmän statsegendom med det oeftergivliga villkoret att de kringboende småbönderna, *sedan* de stora statsjordbrukens behov har tillgodosetts, skall få avgiftsfritt utnyttja dessa inventarier på villkor som utarbetats av den proletära staten.

Under den första tiden efter den proletära omvälvningen är det absolut nödvändigt att inte bara genast konfiskera de stora jordägarnas gods, utan också driva bort eller internera samtliga av dem såsom ledare för kontrarevolutionen och skoningslösa förtryckare av hela landsbygdsbefolkningen, men allt efter som den proletära makten befästs inte bara i städerna, utan också på landsbygden måste man systematiskt eftersträva att de krafter, som finns inom denna klass och som besitter värdefulla erfarenheter, kunskaper och organisationsförmåga, utnyttjas (under de pålitligaste kommunistiska arbetares särskilda kontroll) för att skapa ett socialistiskt storjordbruk.

---

* Jordbrukare som betalar med en del av skörden – övers

7. Socialismens seger över kapitalismen och socialismens bevästande kan anses ha säkerställts först när den proletära statsmakten efter att slutgiltigt ha slagit ner varje motstånd av utsugarna och tillförsäkrat sig fullständig stabilitet och fullständig underordning reorganiserar hela industrin på den kollektiva storproduktionens och den modernaste (på elektrifiering av hela ekonomin baserade) teknikens grundval. Endast detta kommer att möjliggöra en sådan radikal, teknisk och social, hjälp till den efterblivna och splittrade landsbygden från stadens sida att denna hjälp skapar den materiella grundvalen för att åkerbruksarbetets och överhuvudtaget lantbruksarbetets produktivitet skall stiga i oerhörd grad och genom exemplets makt förmå småbrukarna att till egen fördel övergå till kollektivt och maskinellt storjordbruk. Denna obestridliga teoretiska sanning, som i ord erkänns av alla socialister, förvrängs i praktiken av den opportunist som förhärskar både inom den gula Andra internationalen och bland de tyska och engelska "oavhängigas" ledare liksom bland de franska longuetisterna osv. Förvrängningen består i att uppmärksamheten riktas på en jämförelsevis avlägsen, härlig och rosafärgad framtid och leds bort från de närmaste uppgifterna, som gäller den svåra konkreta övergången och vägen fram till denna framtid. I praktiken går detta ut på att propagera för kompromissande med bourgeoisin och "social fred", dvs på att helt förråda proletariatet, som nu kämpar under de förhållanden av oerhörd ruin och utarmning som kriget överallt har skapat, medan en handfull miljonärer just tack vare kriget har blivit oerhört rika och fräcka.

För att en framgångsrik kamp för socialismen verkligen skall kunna bedrivas på landsbygden måste för det första alla kommunistiska partier fostra industriproletariatet till insikt om nödvändigheten av offer från dess sida samt beredvillighet att bringa offer för att störta bourgeoisin och befästa den proletära makten, ty proletariatets diktatur innebär såväl att proletariatet förmår organisera och dra med sig alla arbetande och utsugna massor som att avantgardet förmår att för detta syfte ge prov på största möjliga uppoffringar och hjältemod; för framgång krävs för det andra att de arbetande och mest utsugna massorna på landsbygden genom arbetarnas seger får en omedelbar och stark förbättring av sin situation på utsugarnas bekostnad, ty annars kan industriproletariatet inte tillförsäkra sig landsbygdens stöd, bl a kommer det inte att kunna garantera städernas livsmedelsförsörjning.

8. Uppgiften att organisera och för revolutionär kamp fostra jordbrukets arbetande massor, som av kapitalismen försatts i en situation där de är särskilt illa behandlade, splittrade och ofta halvt medeltida avhängiga, är så enormt svår att det krävs att de kommunistiska partierna särskilt uppmärksammar strejkkampen på landsbygden, att de masstrejker som genomförs av jordbrukets proletärer och halvproletärer får ökat stöd och utvecklas allsidigt. Erfarenheterna från de ryska revolutionerna 1905 och 1917, som nu bekräftats och utvidgats genom Tysklands och andra framskridna länders erfarenheter, visar att endast en växande massomfattande strejkkamp (i vilken även småbonden på landsbygden under vissa betingelser kan och måste dras in) förmår bryta den lantliga letargin, väcka de utsugna massorna på landsbygden till klassmedvetande och till insikt om nödvändigheten av klassorganisation samt åskådligt och praktiskt visa dem hur viktigt det är att stå i förbund med arbetarna i städerna.

Kommunistiska internationalens kongress brännmärker som förrädare och svikare de socialister – som tyvärr finns inte bara i den gula Andra internationalen, utan också i tre särskilt viktiga europeiska partier som utträtt ur denna international – vilka inte bara är i stånd att ställa sig likgiltiga till strejkkampen på landsbygden, utan också att gå emot den (som K Kautsky) med tanke på risken för en minskad livsmedelsproduktion. Inga program och högtidliga deklamationer har något som helst värde, om det inte i praktiken, genom gärningar bevisats att kommunisterna och arbetarledarna förmår sätta den proletära revolutionens utveckling och seger högre än allt annat i världen, att de förmår bringa de tyngsta offer för den, ty annars finns det ingen utväg och ingen räddning undan svält, förfall och nya imperialistiska krig.

Det är bl a nödvändigt att påpeka att den gamla socialismens ledare och ”arbetararistokratins” företrädare – vilka nu ofta gör eftergifter i ord för kommunismen eller rentav nominellt går över på dess sida för att behålla sin prestige bland arbetarmassorna som snabbt håller på att bli revolutionära – måste få sin hängivenhet för proletariats sak och sin förmåga att inneha ansvariga poster prövad just i sådant arbete. där det revolutionära medvetandets och den revolutionära kampens utveckling är som skarpast, där jordägarnas och bourgeoisins (storböndernas, kulakernas) motstånd är som bittrast och där skillnaden mellan den kompromissvillige socialisten och den revolutionära kommunisten yttrar sig som påtagligast.

9. De kommunistiska partierna måste göra allt för att så snart som möjligt övergå till att på landsbygden bilda deputeradesovjeter, i första hand deputerade från lönarbetarna och halvproletärerna. Endast om sovjeterna är förbundna med massornas strejkkamp och med den mest förtryckta klassen är de i stånd att fylla sin uppgift och konsolidera sig så mycket att de kan dra in småbönderna under sitt inflytande (och sedan införliva dem med sig). Men om strejkkampen ännu är outvecklad och jordbruksproletariatet har liten organisationsförmåga, både på grund av godsägarnas och storböndernas hårda förtryck och till följd av att stöd från industriarbetarna och deras förbund saknas, så måste bildandet av deputeradesovjeter på landsbygden förberedas under lång tid genom att det bildas kommunistiska celler, om än aldrig så små, genom att det bedrivs ökad agitation, som så populärt som möjligt för fram kommunismens krav och klargör dem med hjälp av exempel på iögonenfallande yttringar av utsugning och förtryck, samt genom att det systematiskt anordnas resor av industriarbetare till landsbygden osv.

Publicerat den 2 juli 1920 i tidskriften *Kommunistitjeskij Internatsional* nr 12

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e uppl, b 41, s 169-182

Teser om huvuduppgifterna för Kommunistiska internationalens andra kongress

1. Det nuvarande stadiet i den internationella kommunistiska rörelsens utveckling kännetecknas av att de bästa representanterna för det revolutionära proletariats i alla kapitalistiska länder helt har förstått Kommunistiska internationalens grundläggande principer, nämligen proletariats diktatur och sovjetmakt, och med helhjärtad entusiasm har ställt sig på Kommunistiska internationalens sida. Ett ännu viktigare och större steg framåt är att det överallt inte bara bland stadsproletariats breda massor, utan också inom den avancerade delen av lantarbetarna har befästs en obetingad sympati för dessa grundläggande principer.

Å andra sidan kan man observera två fel eller svagheter hos den ovanligt snabbt växande internationella kommunistiska rörelsen. Det ena, som är mycket allvarligt och utgör ett mycket stort direkt hot mot den proletära frigörelsens framgång, består i att en del gamla ledare och gamla partier i Andra internationalen, antingen som en halvt medveten eftergift för massornas önskemål och tryck, eller som ett medvetet bedrägeri i syfte att behålla sin roll som bourgeoisins agenter och medhjälpare inom arbetarrörelsen, deklarerar villkorlig eller rentav ovillkorlig anslutning till Tredje internationalen, samtidigt som de i handling, i hela sitt praktiska partiarbete och politiska arbete blir kvar på Andra internationalens nivå. Ett sådant sakläge är helt otillåtligt, ty det leder direkt till att massorna demoraliseras, Tredje internationalen förlorar respekt och ett hot uppkommer om en upprepning av samma förräderi som begicks av de ungerska socialdemokraterna, vilka så snabbt döpte om sig till kommunister. Ett annat, mycket mindre betydelsefullt fel, som snarare är en växtvärk inom rörelsen, består i en tendens till ”vänsterism”, som leder till en oriktig bedömning av partiets roll och

uppgifter gentemot klassen och massorna och av de revolutionära kommunisternas skyldighet att arbeta inom borgerliga parlament och reaktionära fackföreningar.

Det är kommunisternas plikt att inte förtiga sin rörelses svagheter, utan öppet kritisera dem för att så snabbt och radikalt som möjligt göra sig kvitt dem. I detta syfte är det nödvändigt att, för det första, så konkret som möjligt definiera, särskilt på basis av redan gjorda praktiska erfarenheter, innehållet i begreppen ”proletariatets diktatur” och ”sovjetmakt”; att, för det andra, påvisa, vari det omedelbara och systematiska förberedelsearbetet i syfte att förverkliga dessa paroller skall bestå i alla länder; att, för det tredje, ange vägar och metoder att rätta till bristerna i vår rörelse.

1. Den proletära diktaturens och sovjetmaktens innebörd

2. En seger för socialismen (såsom kommunismens första stadium) över kapitalismen kräver att proletariatet såsom den enda verkligt revolutionära klassen förverkligar de tre följande uppgifterna. Den första är att störta utsugarna och i första hand bourgeoisin såsom deras främsta ekonomiska och politiska representant; att krossa dem i grunden; att undertrycka deras motstånd; att omintetgöra varje som helst försök från deras sida att återinföra kapitalets ok och löneslaveriet. Den andra består i att vinna över inte bara hela proletariatet' eller dess överväldigande, väldiga flertal, utan också hela massan av arbetande och av kapitalet utsugna arbetande människor och få dem att följa proletariatets revolutionära avantgarde, dess kommunistiska parti; att upplysa, organisera, fostra och disciplinera dem under själva den uppoffrande djärva och skoningslöst hårda kampen mot utsugarna; att lösrycka detta överväldigande folkflertal i alla kapitalistiska länder ur beroendet av bourgeoisin, att genom praktiska erfarenheter inge det förtroende för proletariatets och dess revolutionära avantgardes ledande roll. Den tredje är att neutralisera eller oskadliggöra de ofrånkomliga svängningar mellan bourgeoisin och proletariatet, mellan borgerlig demokrati och sovjetmakt, som förekommer hos den i nästan alla framskridna länder fortfarande talrika – även om den utgör en minoritet av befolkningen – klassen av småägare inom jordbruket, industrin och handeln och hos det skikt av intellektuella, tjänstemän o d som motsvarar denna klass.

Den första och den andra uppgiften är självständiga uppgifter, som var och en kräver särskilda handlingssätt gentemot utsugarna och gentemot de utsugna. Den tredje uppgiften emanerar ur de båda första och kräver endast att man skickligt, i tid och flexibelt kombinerar det första och det andra slaget av metoder allt efter de konkreta omständigheterna kring varje enskilt fall av svängningar.

3. I den konkreta situation, som i hela världen och främst i de mest framskridna och mäktiga, de mest upplysta och fria kapitalistiska länderna, har skapats av militarismen, imperialismen, undertryckandet av kolonierna och de svaga länderna, den imperialistiska världsslakten och Versailles ”freden”, är varje tanke på att kapitalisterna fredligt skulle underordna sig den utsugna majoritetens vilja och att en fredlig, reformistisk övergång till socialismen skulle ske inte bara en ytterst kalkborgerlig enfaldighet, utan också ett direkt bedrägeri mot arbetarna, en skönmålning av det kapitalistiska löneslaveriet och ett döljande av sanningen. Denna sanning består i att bourgeoisin, den mest upplysta och demokratiska, inte längre tvekar inför något som helst bedrägeri eller brott, inför massakrer på miljoner arbetare och bönder för att rädda privatägandet av produktionsmedlen. Endast ett störtande av bourgeoisin med våld, en konfiskering av dess egendom, ett krossande av den borgerliga statsapparaten nerifrån och hela vägen upp, av den parlamentariska, judiciella, militära, byråkratiska, administrativa, municipala och övriga apparaten, ända till en förvisning eller internering av alla de farligaste och envisaste utsugarna och upprättande av strikt övervakning av dem för att bekämpa de ofrånkomliga försöken till motstånd och restaurering av det kapitalistiska slaveriet – endast sådana åtgärder förmår säkerställa att hela utsugarklassen verkligen underkastar sig.

En likadan skönmålning av kapitalismen och den borgerliga demokratin, ett likadant bedrägeri mot arbetarna är å andra sidan också den bland Andra internationalens partier och gamla ledare vanliga tanken att de arbetande och utsugna människornas flertal skulle kunna utveckla ett helt klart socialistiskt medvetande och fasthet i de socialistiska övertygelserna och karaktären under förhållanden av kapitalistiskt slaveri, under bourgeoisins förtryck, vilket antar oändligt varierande former, som är desto mer raffinerade och samtidigt desto grymmare och obarmhärtigare, ju mer kultiverat vederbörande kapitalistiska land är. I själva verket är det först när proletariatets avantgarde med stöd av hela denna klass, den enda revolutionära, eller majoriteten av den har störtat utsugarna, undertrycker dem, befriar de utsugna ur deras slaveri och omedelbart förbättrar deras levnadsförhållanden på de exproprierade kapitalisternas bekostnad, är det först efter detta, och endast i själva den hårda klasskampen, som de breda och utsugna massorna kan upplysas, fostras och organiseras kring proletariatet, under dess inflytande och ledning, bli kvitt den egoism och splittring, de defekter och den svaghet, som privatägandet ger upphov till, och förvandlas till ett fritt förbund av fria arbetande människor.

4. För seger över kapitalismen krävs ett riktigt förhållande mellan det ledande partiet, det kommunistiska, den revolutionära klassen, proletariatet, och massorna, dvs hela totaliteten av arbetande och utsugna människor. Endast det kommunistiska partiet, om det verkligen är den revolutionära klassens avantgarde, om det innefattar alla dess bästa representanter, om det består av helt medvetna och hängivna kommunister som är upplysta och stålsatta av den hårda revolutionära kampens erfarenheter, om detta parti har förmått att oupplösligt förena sig med sin klass' hela liv och genom denna klass med hela massan av utsugna och inge denna klass och denna massa fullt förtroende endast ett sådant parti är i stånd att leda proletariatet i den mest skoningslösa, beslutsamma och slutgiltiga kamp mot kapitalismens alla krafter. Å andra sidan förmår proletariatet endast under ett sådant partis ledning utveckla sin revolutionära anstormning till full styrka och övervinna den ofrånkomliga apatin och det sporadiska motståndet bland den lilla minoriteten av kapitalismen fördärvade arbetararistokrater, gamla tradeunionistiska och kooperativa ledare o d – endast då förmår det utveckla hela sin styrka, som på grund av det kapitalistiska samhällets själva ekonomiska struktur är omätligt större än dess andel i befolkningen. Slutligen är det först efter att de facto ha befriats från bourgeoisins och den borgerliga statsapparatusens förtryck, först efter att ha fått möjlighet att verkligen fritt (från utsugarna) organisera sig i sina sovjeter som massan, dvs hela totaliteten av arbetande och utsugna människor, för första gången kan utveckla hela initiativkraften och hela energin hos tiotals miljoner människor som varit nertryckta av kapitalismen. Först när sovjeterna har blivit den enda statsapparaten är verklig medverkan i förvaltningen möjlig för de utsugnas hela massa, som även i den mest upplysta och fria borgerliga demokrati alltid de facto till nittionio procent har förblivit utestängda från medverkan i förvaltningen. Först i sovjeterna börjar de utsugna massorna verkligen lära sig, inte ur böcker utan genom egna praktiska erfarenheter, att bygga socialism och skapa en ny social disciplin, ett fritt förbund av fria arbetande människor.

II. Vari skall de omedelbara och universella förberedelserna för proletariatets diktatur bestå?

5. Det nuvarande stadiet i den internationella kommunistiska rörelsens utveckling kännetecknas i det väldiga flertalet kapitalistiska länder av att proletariatets förberedelser för att utöva sin diktatur inte är avslutade – och mycket ofta inte ens systematiskt påbörjade. Härav följer inte att en proletär revolution skulle vara omöjlig inom den närmaste framtiden; den är helt möjlig, eftersom hela den ekonomiska och politiska situationen är sällsynt rik på eldfängt material och anledningar till en plötslig antändning; en annan förutsättning för revolution, förutom att proletariatet är förberett, föreligger också, nämligen ett allmänt kristillstånd i alla härskande och alla borgerliga partier. Men av det sagda följer att den aktuella uppgiften

för de kommunistiska partierna nu inte är att påskynda revolutionen, utan att intensifiera proletariatets förberedelser. Ovannämnda fakta i många socialistiska partiers historia gör det å andra sidan nödvändigt att ägna uppmärksamhet åt att ett ”erkännande” av proletariatets diktatur inte skall kunna förbli enbart verbalt.

Ur den internationella proletära rörelsens synvinkel är därför de kommunistiska partiernas huvuduppgift just nu att sammansvetsa de splittrade kommunistiska krafterna, att i varje land bilda ett enda kommunistiskt parti (eller stärka och förnya ett redan existerande parti) för att tiodubbla arbetet med att förbereda proletariatet för erövrandet av statsmakten och då erövrande av makt i form av proletariatets diktatur. Det vanliga socialistiska arbetet i de grupper och partier, som erkänner proletariatets diktatur, har ännu långtifrån tillräckligt undergått den genomgripande omläggning, den omgripande förnyelse, som krävs för att detta arbete skall erkännas som kommunistiskt och i överensstämmelse med uppgifterna på tröskeln till den proletära diktaturen.

6. Proletariatets erövring av den politiska makten gör inte slut på dess klasskamp mot bourgeoisin, utan gör tvärtom denna kamp särskilt omfattande, hård och skoningslös. Alla grupper, partier och ledare inom arbetarrörelsen, vilka helt eller delvis har anammat reformismens, ”centerns” o d ståndpunkt, ställer sig till följd av kampens extrema tillspetsning ofrånkomligen antingen på bourgeoisins sida eller bland de vacklande eller (vilket är allra farligast) hamnar bland dem som är opålitliga vänner till det segrande proletariatet. Förberedandet av proletariatets diktatur kräver därför inte bara att kampen mot de reformistiska tendenserna och ”centristerna” intensifieras, utan också att denna kamps karaktär ändras. Kampen får inte inskränka sig till att klargöra det felaktiga i dessa tendenser, utan måste oavslått och obarmhärtigt avslöja varje ledare inom arbetarrörelsen som visar sådana tendenser, ty annars får proletariatet inte veta vilka som följer det ut i den mest avgörande, kampen mot bourgeoisin. Denna kamp är sådan att den när som helst kan byta ut – och, såsom erfarenheterna redan har visat, också byter ut – kritik som vapen mot kritik med vapen. Varje inkonsekvens eller svaghet när det gäller att avslöja dem, som visar sig vara reformister eller ”centrister”, är detsamma som att direkt öka risken för att proletariatets makt störtas av bourgeoisin, vilken i morgon för kontrarevolutionen kommer att utnyttja det som för kortsynta personer idag endast verkar vara en ”teoretisk åsiktsskillnad”.

7. Bland annat får man inte inskränka sig till det vanliga principiella fördömandet av allt samarbete, all ”kollaborationism” mellan proletariatet och bourgeoisin. Under den diktatur som utövas av proletariatet, vilket aldrig blir i stånd att i ett slag helt förrinta privatägandet, förvandlas ett enkelt försvar av ”frihet” och ”jämlighet” till ett ”samarbete” med bourgeoisin, vilket direkt undergräver arbetarklassens makt. Ty proletariatets diktatur innebär att staten med hela sin maktapparat befäster och försvarar ”ofriheten” för utsugaren att fortsätta med sitt förtryck och sin utsugning, ”ojämligheten” mellan ägaren (dvs den som för egen personlig del har lagt beslag på vissa produktionsmedel, som skapats genom samhällligt arbete) och den obesuttne. Vad som före proletariatets seger enbart verkar vara en teoretisk åsiktsskillnad i frågan om ”demokrati”, blir dagen efter segern ofrånkomligen en fråga som avgörs med vapenmakt. Det är följaktligen omöjligt att ens preliminärt förbereda massorna på att utöva proletariatets diktatur, om inte hela karaktären av kampen mot ”centristerna” och ”demokratins försvarare” radikalt ändras.

8. Proletariatets diktatur är den mest avgörande och revolutionära formen av proletär klasskamp mot bourgeoisin. Denna kamp kan vara framgångsrik endast när proletariatets mest revolutionära avantgarde drar med sig dess överväldigande flertal. För att förbereda proletariatets diktatur krävs därför inte bara att det borgerliga i all reformism, i varje försvar av demokratin under samtidigt bevarande av privatäganderätten till produktionsmedlen klargörs, inte bara att yttringarna av sådana tendenser, som i verkligheten innebär att inom arbetar-

rörelsen bedriva ett försvar av bourgeoisin, avslöjas, utan också att de gamla ledarna ersätts med kommunister i absolut alla typer av proletära organisationer, inte bara politiska sådana, utan också fackförenings-, kooperativ-, upplysningsorganisationer osv. Ju långvarigare, fullständigare och stabilare den borgerliga demokratins dominans i vederbörande land har varit, desto mer har det lyckats för bourgeoisin att till sådana poster föra fram ledare som den själv fostrat, som är genomsyrade av dess åsikter och fördomar och som den ofta direkt eller indirekt har mutat. Det är nödvändigt att hundra gånger djärvare än hittills tränga ut dessa arbetararistokratirepresentanter eller förborgerligade arbetare från alla deras poster och ersätta dem med arbetare, om än högst oerfarna, bara de är förbundna med de utsugna massorna och åtnjuter deras förtroende i kampen mot utsugarna. Proletariatets diktatur kommer att kräva att sådana oerfarna arbetare utses till de mest ansvarsfulla poster i staten, ty annars kommer arbetarregeringen att vara maktlös och inte få massornas stöd.

9. Proletariatets diktatur innebär att den mest fullständiga ledning av alla arbetande och utsugna människor, som av kapitalistklassen har förtryckts, misshandlats, förkvävts, skrämmts, splittrats och bedragits, kommer att utövas av den enda klass som av kapitalismens hela historia har skolats för en sådan ledande roll. Det är därför som proletariatets diktatur måste börja förberedas överallt och omedelbart medelst bl a följande metod.

I undantagslöst alla organisationer, förbund och sammanslutningar, i första hand proletära sådana, men också i organisationer för de ickeproletära arbetande och utsugna massorna (politiska, fackliga, militära, kooperativa, bildande, idrottsliga osv etc) måste det bildas kommunistiska grupper eller celler, företrädesvis öppna, men också hemliga sådana, som är obligatoriska vid varje tillfälle då det kan förmodas att bourgeoisin kommer att upplösa dem och arrestera eller förvisa deras medlemmar; dessa celler, som skall vara i nära kontakt med varandra och med partiets centrum, bör utbyta erfarenheter, bedriva agitations-, propaganda- och organisationsarbete, anpassa sig till absolut alla områden av samhällslivet, absolut alla varianter och kategorier av de arbetande massorna och därvid systematiskt genom sådant mångsidigt arbete fostra såväl sig själva och partiet som klassen och massorna.

Därvid är det ytterst viktigt att det i praktiken görs en nödvändig åtskillnad mellan metoderna i allt arbete, å ena sidan gentemot "ledarna" eller de "ansvariga representanterna", som allt som oftast är hopplöst fördärvade av småborgerliga och imperialistiska fördomar; dessa "ledare" måste skoningslöst avslöjas och drivas ut ur arbetarrörelsen; och å den andra gentemot massorna som, särskilt efter den imperialistiska slakten, mestadels är hågade att lyssna till och anamma läran att proletariatets ledarskap är nödvändigt som den enda vägen ut ur det kapitalistiska slaveriet; vi måste lära oss "att närma oss massorna särskilt tålmodigt och försiktigt, så att vi kan förstå säregenheterna, särdragen i mentaliteten inom varje skikt, yrke o d inom dessa massor.

10. Bland annat finns det en kommunistisk grupp eller cell, som förtjänar partiets utomordentliga uppmärksamhet och omsorg, nämligen parlamentsgruppen, dvs den grupp av partimedlemmar som är deputerade i borgerliga representativa institutioner (först och främst på det nationella planet, men också lokalt, kommunalt o a). Å ena sidan betraktas just denna tribun som särskilt viktig av de bredaste skikt bland de outvecklade eller av småborgerliga fördomar genomsyrade arbetande massorna; därför måste kommunisterna absolut från just denna tribun arbeta på att propagera, agitera, organisera och klargöra för massorna varför det var legitimt att i Ryssland (och sedermera kommer att vara legitimt i varje annat land) att den allnationella sovjetkongressen upplöste det borgerliga parlamentet. Å andra sidan har den borgerliga demokratins hela historia, särskilt i de framskridna länderna, gjort denna tribun till en av de viktigaste eller den allra viktigaste skådeplatsen för oerhörda skurkaktigheter, finansiella och politiska lurendrejerier mot folket, karriärism, hyckleri och förtryck mot de arbetande människorna. Därför är det helt logiskt att det revolutionära proletariatets bästa representanter hyser

ett brinnande hat mot parlamenten. De kommunistiska partierna och alla partier som är anslutna till Tredje internationalen, särskilt de som inte uppkommit genom splittring med de gamla partierna och långvarig, hård kamp mot dem, utan genom att de gamla partierna övergått (ofta nominellt) till den nya ståndpunkten, måste därför ha en ytterst sträng inställning till sina parlamentsgrupper: de skall helt underställas partiets centralkommittés kontroll och anvisningar; de måste företrädesvis bestå av revolutionära arbetare; parlamentsledamöternas tal skall på det mest uppmärksamma sätt analyseras i partiets press och på partimötena i fråga om deras kommunistiska innehåll; de deputerade skall sändas ut för att bedriva agitationsarbete bland massorna; de som visar tendenser åt Andra internationalens håll skall uteslutas ur dessa grupper osv.

11. En av de huvudorsaker som försvårar den revolutionära arbetarrörelsen i de utvecklade kapitalistiska länderna ligger i att kapitalet tack vare de koloniala besittningarna och finanskapitalets extraprofiter etc har lyckats att här få fram ett relativt sett bredare och stabilare skikt arbetararistokrati, som utgör en liten minoritet. Den åtnjuter bättre lönevillkor och är mest genomsyrad av snäv skråanda och kälkborgerliga och imperialistiska fördomar. Detta är Andra internationalens, reformisternas och ”centristernas” verkliga sociala ”stöd” och för närvarande närapå det viktigaste sociala stödet för bourgeoisin. Inte ens preliminärt kan proletariatet på något som helst sätt förberedas för att störta bourgeoisin, om vi inte omedelbart, systematiskt, brett och öppet bekämpar detta skikt, som otvivelaktigt – såsom erfarenheterna redan helt har bevisat – kommer att tillföra bourgeoisins vita garde åtskilliga element efter proletariatets seger. Alla till Tredje internationalen anslutna partier måste till varje pris förverkliga parollerna ”Djupare ner i massorna!”, ”Närmare kontakt med massorna!”, varvid vi med massorna menar alla dem som arbetar och utsugs av kapitalet, särskilt de minst organiserade och upplysta, de mest förtryckta och de minst åtkomliga för organisation.

Proletariatet blir revolutionärt endast i den mån det inte sluter sig inne i snäva skråamar, endast i den mån det i samhällslivets alla yttringar och på alla dess områden framträder som de arbetande och utsugna massornas ledare, och det kan inte förverkliga sin diktatur om det inte är berett och kapabelt att göra stora offer för segern över bourgeoisin. Såväl principiell som praktisk betydelse härvidlag har erfarenheterna från Ryssland, där proletariatet inte skulle ha kunnat förverkliga sin diktatur, inte skulle ha kunnat tillvinna sig allmänt erkänd respekt och förtroende bland alla de arbetande massorna, om det inte hade bringat de största offren och inte hade svultit mer än alla övriga skikt bland dessa massor under den svåraste tiden av världsbourgeoisins anstormning, krig och blockad.

Bland annat är det särskilt nödvändigt att det kommunistiska partiet och hela det avancerade proletariatet allsidigt och osjälviskt stöder den breda, spontana, massomfattande strejkrörelse, som är det enda som under kapitalets förtryck förmår att verkligen väcka, sätta i rörelse, upplysa och organisera massorna, inge dem fullt förtroende för det revolutionära proletariatets ledande roll. Utan sådan skolning är ingen som helst proletär diktatur möjlig, och personer i stil med Kautsky i Tyskland och Turati i Italien, vilka är kapabla att offentligt uttala sig mot strejker, får absolut inte tolereras i de till Tredje internationalen anslutna partierna. Ännu mer gäller detta naturligtvis de tradeunionistiska och parlamentariska ledare, som så ofta förråder arbetarna genom att på grundval av erfarenheter från strejker lära dem reformism och inte revolution (t ex i England och i Frankrike de senaste åren).

12. I alla länder, även de friaste, ”legalaste” och ”fredligaste” i den meningen att klasskampen där är minst tillspetsad, har det helt och fullt mognat fram en period, då det är absolut nödvändigt för varje kommunistiskt parti att systematiskt förena legalt arbete med illegalt, legal organisation med illegal. Ty även i de mest upplysta och fria länder, där det borgerligt demokratiska systemet är som ”stabilast”, håller regeringarna redan, trots sina lögnaktiga och hycklande deklamationer, på med att upprätta hemliga listor över kommunister, ständigt bryta

mot den egna författningen i syfte att halvhemligt eller hemligt stödja vitgardister och mord på kommunister i alla länder, i hemlighet förbereda arresteringar av kommunister, planera in provokatörer bland kommunisterna osv etc. Endast den mest reaktionära borgerligheten, vilka vackra ”demokratiska” eller pacifistiska fraser den än döljer sig bakom, kan förneka detta faktum eller den därur emanerande ofrånkomliga slutsatsen, nämligen att alla legala kommunistiska partier omedelbart måste skapa illegala organisationer för att systematiskt bedriva illegalt arbete och helt förbereda sig för det ögonblick, då bourgeoisin tillgriper förföljelser. Illegalt arbete är särskilt nödvändigt inom armén, flottan och polisen, eftersom världens alla regeringar efter det stora imperialistiska kriget har börjat frukta en folkarme, som står öppen för bönderna och arbetarna, och i hemlighet övergå till alla möjliga metoder för att sätta upp militära förband som rekryteras ur bourgeoisin och specialutrustas med särskilt moderna tekniska medel.

I samtliga fall utan undantag är det å andra sidan också nödvändigt att inte begränsa sig till illegalt arbete, utan också bedriva legalt sådant, för detta ändamål övervinna alla svårigheter och grunda legala pressorgan och legala organisationer under de mest varierande benämningar, som vid behov ofta ändras. Så gör de illegala kommunistiska partierna i Finland och Ungern, delvis också i Tyskland, i Polen, i Lettland osv. Så måste Världens industriarbetare (I.W.W.) i Amerika göra, så kommer alla nu legala kommunistiska partier att förfara, om det behagar åklagarna att vidta rättsliga åtgärder med anledning av resolutioner från Kommunistiska internationalens kongresser osv.

Den obetingade principiella nödvändigheten av att förena illegalt och legalt arbete förestavas inte bara av den innevarande periodens alla särdrag, den period som föregår proletariats diktatur, utan också av att det måste bevisas för bourgeoisin, att det inte finns och inte kan finnas något verksamhetsområde som kommunisterna inte skulle kunna erövra, men främst dock av att det överallt finns breda proletära skikt och ännu bredare skikt av ickeproletära arbetande och utsugna massor, som ännu hyser tilltro till den borgerligt demokratiska legaliteten och som det är vår viktigaste uppgift att väcka.

13. I synnerhet visar tillståndet inom arbetarpressen i de mest framskridna kapitalistiska länderna särskilt åskådligt såväl hela falskheten i frihet och jämlikhet under borgerlig demokrati som nödvändigheten av att systematiskt förena legalt och illegalt arbete. Både i det besegrade Tyskland och i det segrande Amerika tillgrips den borgerliga statsapparats hela styrka och de borgerliga finansmagnaternas alla tricks för att beröva arbetarna deras press: såväl rättsliga åtgärder och arresteringar (eller mord med hjälp av lejda mördare) av redaktörer som förbud mot postbefordran och stopp för pappersleveranser osv etc. Det för en dagstidning nödvändiga informationsmaterial är dessutom i händerna på borgerliga telegrambyråer, medan kapitalisterna ”fritt” bestämmer över annonserna, som en stor tidning behöver för att bära sig. Resultatet blir att bourgeoisin genom bedrägeri och genom kapitalets och den borgerliga statens tryck berövar det revolutionära proletariatet dess press.

För att bekämpa detta måste de kommunistiska partierna skapa en ny typ av periodisk press för bred spridning bland arbetarna: för det första, legala publikationer, som utan att kalla sig kommunistiska och utan att tala om sin tillhörighet till partiet, skulle lära sig att utnyttja även den minsta legala möjlighet, såsom bolsjevikerna gjorde på tsartiden efter 1905; för det andra, illegala blad, om än högst kortfattade och oregelbundet utgivna, men som trycks av arbetarna vid en mängd tryckerier (i hemlighet eller, när rörelsen stärkts, genom revolutionär erövring av tryckerierna) och ger proletariatet fri, revolutionär information och revolutionära paroller.

Utän revolutionär kamp, som drar till sig massorna, för den kommunistiska pressens frihet är det omöjligt att förbereda proletariats diktatur.

III. Korrigering av den politiska linjen – delvis också av sammansättningen – hos de partier som anslutit sig eller önskar ansluta sig till Kommunistiska internationalen

14. I vilken grad proletariatet i de ur världsekonomisk och världspolitisk synvinkel viktigaste länderna är förberett för att förverkliga sin diktatur framgår objektivast och tydligast av att Andra internationalens inflytelserikaste partier, dvs Franska socialistiska partiet, Tysklands oavhängiga socialdemokratiska parti, Oavhängiga arbetarpartiet i England och Amerikas socialistiska parti, har utträtt ur denna gula international och beslutat – de tre första villkorligt, det sistnämnda rentav ovillkorligt att ansluta sig till Tredje internationalen. Detta bevisar att inte bara avantgardet, utan också det revolutionära proletariatets flertal, övertygat genom hela händelseutvecklingen, har börjat gå över på vår sida. Det viktigaste nu är att förmå slutföra denna övergång och säkert, organisatoriskt befästa det som uppnåtts, så att det blir möjligt att utan minsta vacklan gå framåt utmed hela linjen.

15. Hela verksamheten av de nämnda partierna (till vilka man bör foga Schweiz' socialistiska parti, om de telegrafiska rapporterna om att det beslutat att ansluta sig till Tredje internationalen stämmer) bevisar – och varje periodisk publikation hos dessa partier bekräftar det åskådligt – att den ännu inte är kommunistisk och inte sällan går stick i stäv med Tredje internationalens grundprinciper, nämligen erkännande av den proletära diktaturen och råds makten i stället för den borgerliga demokratin.

Kommunistiska internationalens andra kongress måste därför besluta att den inte anser det vara möjligt att omedelbart ta in dessa partier; att den bekräftar det svar som Tredje internationalens exekutivkommitté gav de tyska "oavhängiga"; att den bekräftar sin beredvillighet att förhandla med varje parti som utträder ur Andra internationalen och önskar närma sig Tredje; att den ger dessa partiernas delegater rätt till rådgivande röst på alla kongresser och konferenser; att den ställer följande villkor för dessa (och liknande) partiernas fulla anslutning till Kommunistiska internationalen:

1. Att besluten av Kommunistiska internationalens alla kongresser och av dess exekutivkommitté skall publiceras i partiets alla periodiska publikationer;
2. Att de diskuteras på speciella möten i partiets alla sektioner eller lokalorganisationer;
3. Att partiet efter denna diskussion inkallar en specialkongress för att sammanfatta resultaten och för att
4. rensa partiet från de element som fortsätter att agera i Andra internationalens anda;
5. Att partiets alla periodiska organ överförs till uteslutande kommunistiska redaktioner.

Kommunistiska internationalens andra kongress bör ge dess exekutivkommitté i uppdrag att formellt ta in nämnda och liknande partier i Tredje internationalen efter att först ha förvässat sig om att alla dessa villkor har fullgjorts i handling och partiets verksamhet fått kommunistisk karaktär.

16. I frågan om hur de kommunister som nu utgör en minoritet på ansvariga poster i nämnda och liknande partier skall bete sig bör Kommunistiska internationalens andra kongress besluta att eftersom de uppriktiga sympatierna för kommunismen uppenbart ökar bland de arbetare som tillhör dessa partier, så är det inte önskvärt att kommunisterna utträder ur dem, så länge det är möjligt för dem att inom dessa partier arbeta för ett erkännande av proletariatets diktatur och råds makten och så länge det är möjligt att kritisera de kvarvarande opportunisterna och centrister i dessa partier.

Samtidigt bör Tredje internationalens andra kongress uttala sig för att de kommunistiska eller med kommunismen sympatiserande grupperna och organisationerna i England ansluter sig till

Arbetarpartiet (Labour Party), trots att detta tillhör Andra internationalen. Ty så länge detta parti för de i det ingående organisationerna har kvar den nuvarande friheten till kritik och till propaganda-, agitations- och organisationsverksamhet för proletariatets diktatur och för råds makt, så länge detta parti har kvar sin karaktär som sammanslutning för arbetarklassens alla fackliga organisationer, måste kommunisterna absolut göra allt och ge sig in på vissa kompromisser för att ha möjlighet att påverka de bredaste arbetarmassorna, avslöja deras opportunistiska ledare från en högre och för massorna synligare tribun och påskynda den politiska maktens övergång från bourgeoisins direkta representanter till "kapitalistklassens arbetarlöjtnanter", så att massorna med det snaraste får bot mot de sista illusionerna härvidlag.

17. Beträffande Italienska socialistiska partiet anser Tredje internationalens andra kongress att den kritik av detta parti och de praktiska förslag, som i namn av detta partis Turinsektion förts fram såsom förslag till Italienska socialistiska partiets nationella råd i tidskriften L'Ordine Nuovo den 8 maj 1920, huvudsakligen är riktiga och helt överensstämmer med Tredje internationalens grundprinciper.

Tredje internationalens andra kongress ber därför Italienska socialistiska partiet att inkalla en extra partikongress för att diskutera såväl dessa förslag som alla resolutioner av Kommunistiska internationalens båda kongresser i syfte 'att korrigera partiets linje och rensa partiet och särskilt dess parlamentsgrupp från icke-kommunistiska element.

18. Tredje internationalens andra kongress anser såsom felaktiga de åsikter om partiets relationer till klassen och till massorna och om att det inte är obligatoriskt för kommunistiska partier att delta i borgerliga parlament och reaktionära fackföreningar, som utförligt vederlagts i speciella resolutioner av den pågående kongressen och som mest fullständigt har förespråkats av Tysklands kommunistiska arbetarparti samt även delvis av Schweiz' kommunistiska parti, av organet för Kommunistiska internationalens östeuropeiska sekretariat, Kommunismus, i Wien, av det nu upplösta sekretariatet i Amsterdam och vissa holländska kamrater, vidare av vissa kommunistiska organisationer i England, t ex Socialistiska arbetarfederationen o a liksom av Världens industriarbetare, IWW, i Amerika, av Förtroendemannakommittén (Shop Stewards Committee) i England m fl.

Likväl anser Tredje internationalens andra kongress det vara möjligt och önskvärt att de av dessa organisationer, som ännu inte officiellt har anslutit sig till Kommunistiska internationalen, omedelbart gör detta, ty i detta fall och särskilt när det gäller Världens industriarbetare i Amerika och Australien och Förtroendemannakommittén i England har vi att göra med djupt proletära och massomfattande rörelser, som de facto i allt väsentligt baserar sig på Kommunistiska internationalens grundprinciper. I sådana organisationer beror den felaktiga synen på deltagande i borgerliga parlament inte så mycket på den roll som spelas av element med sina rötter i bourgeoisin, vilka för in sina i grund och botten småborgerliga åsikter, åsikter som ofta är desamma som anarkisternas, som på den politiska oerfarenheten hos proletärerna, vilka är heltigenom revolutionära och förbundna med massorna.

Tredje internationalens andra kongress ber därför alla kommunistiska organisationer och grupper i de anglosaxiska länderna att, även om det inte blir någon omedelbar anslutning av Världens industriarbetare och Förtroendemannakommittén till Tredje internationalen, bedriva en politik som går ut på att ha de mest vänskapliga relationer till dessa organisationer, närma sig dem och de med dem sympatiserande massorna, vänskapligt och med hänvisning till erfarenheterna från alla revolutioner och från 1900-talets tre ryska revolutioner i synnerhet klargöra för dem det felaktiga i deras ovannämnda åsikter och inte avstå från upprepade försök att gå samman med dessa organisationer i ett enda kommunistiskt parti.

19. I detta sammanhang gör kongressen alla kamrater, särskilt i de romanska och de anglosaxiska länderna, uppmärksamma på att det efter kriget pågår en djup ideologisk

klyvning bland anarkisterna i hela världen i frågan om inställningen till proletarietets diktatur och sovjetmakten. Och just bland de proletära element, som ofta drivits till anarkism av berättigat hat mot opportunisten och reformisten hos Andra internationalens partier, är det därvid särskilt märkbart att de hyser en riktig förståelse för dessa principer, en förståelse som dessutom sprider sig alltmer, ju närmare de bekantar sig med erfarenheterna från Ryssland, Finland, Ungern, Lettland, Polen och Tyskland.

Kongressen anser det därför vara alla kamraters plikt att på alla sätt bidra till att alla proletära masselement går över från anarkismen och ställer sig på Tredje internationalens sida. Kongressen påpekar att kriteriet på hur framgångsrika de verkligt kommunistiska partierna är i sitt arbete bland annat måste vara, i vad mån de på sin sida har lyckats vinna över alla proletära masselement – inte de intellektuella, inte de småborgerliga elementen – från anarkismen.

Den 4 juli 1920

Publicerat den 20 juli 1920 i Kommunistitjeskij Internatsional

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 41, s 183-201 nr 12

Teser till Kommunistiska internationalens villkor för intagning i Kommunistiska internationalen

Kommunistiska internationalens” första konstituerande kongress utarbetade inga exakta villkor för enskilda partiers intagning i Tredje internationalen. Vid den tidpunkt då den första kongressen sammankallades fanns i flertalet länder endast kommunistiska *riktningar* och *grupper*.

Kommunistiska internationalens andra världskongress hålls under andra förhållanden. Numera finns i flertalet länder inte bara kommunistiska strömningar och riktningar, utan också kommunistiska *partier* och *organisationer*.

Till Kommunistiska internationalen vänder sig nu allt oftare partier och grupper, som ännu helt nyligen tillhörde Andra internationalen och som nu vill gå med i Tredje internationalen, även om de inte blivit verkligt kommunistiska. Andra internationalen har slutgiltigt slagits sönder. Medvetna om att Andra internationalen är utom allt hopp, försöker mellanliggande ”centristiska” partier och grupper luta sig mot den allt starkare Kommunistiska internationalen, varvid de dock samtidigt hoppas kunna bevara en ”autonomi”, som skulle ge dem möjlighet att driva den tidigare opportunistiska eller ”centristiska” politiken. Kommunistiska internationalen håller i viss mån på att bli på modet.

Vissa ledande ”center”gruppers önskan att nu gå med i Tredje internationalen är en indirekt bekräftelse på att Kommunistiska internationalen har tillvunnit sig sympatier bland det väldiga flertalet medvetna arbetare i hela världen och för varje dag blir en allt starkare kraft.

Under vissa omständigheter kan Kommunistiska internationalen löpa risk att uttunnas av vacklande och halvhjärtade grupper, som ännu inte gjort sig av med Andra internationalens ideologi.

I vissa stora partier (Italien, Sverige), där majoriteten intar en kommunistisk ståndpunkt, finns dessutom fortfarande kvar en betydande reformistisk och socialpacifistisk flygel, som bara väntar på ett tillfälle att åter sticka upp huvudet, aktivt börja sabotera den proletära revolutionen och därigenom hjälpa bourgeoisin och Andra internationalen.

Ingen enda kommunist får glömma Ungerska rådsrepublikens lärdomar. De ungerska kommunisternas samgående med reformisterna stod det ungerska proletariatet dyrt.

På grund härav anser andra världskongressen det nödvändigt att fastställa helt exakta villkor för intagning av nya partier samt att för de partier som redan tagits in i Kommunistiska internationalen påpeka vilka förpliktelser som åvilar dem.

Kommunistiska internationalens andra kongress fastställer följande villkor för medlemskap i Komintern:

* *
*

1. Den dagliga propagandan och agitationen måste ha verkligt kommunistisk karaktär. Alla pressorgan i partiets hand måste redigeras av pålitliga kommunister, som bevisat sin hängivenhet för den proletära revolutionens sak. Proletariatets diktatur bör inte behandlas som blott någon gängse inlärd formel, utan måste propageras så, att de fakta ur verkligheten, som vår press dag efter dag noterar, får varje vanlig arbetare, arbeterska, soldat och bonde att inse dess nödvändighet. På tidningssidorna, på folkmöten, i fackföreningen, i kooperativet – överallt dit Tredje internationalens anhängare får tillträde – är det nödvändigt att systematiskt och skoningslöst brännmärka inte bara bourgeoisin, utan också dess medhjälpare, reformisterna av alla schatteringar.
2. Varje organisation, som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen, är skyldig att planmässigt och systematiskt från alla någotsånär ansvariga poster inom arbetarrörelsen (partiorganisationer, redaktioner, fackföreningar, parlamentsgrupper, kooperativ, kommunala församlingar o d) *avlägsna* reformister och "center"anhängare och i stället sätta in pålitliga kommunister – utan att besväras av att man ibland i början måste byta ut "erfarna" ledare mot vanliga arbetare.
3. I alla länder där kommunisterna till följd av belägringstillstånd eller undantagslagar inte har möjlighet att bedriva hela sitt arbete legalt är det absolut nödvändigt att kombinera legalt och illegalt arbete. I nästan alla länder i Europa och Amerika är klasskampen på väg in i en inbördeskrigsfas. Under sådana förhållanden får kommunisterna inte lita på den borgerliga lagligheten. De är skyldiga att överallt bygga upp en parallell illegal apparat, som vid den avgörande tidpunkten skulle kunna hjälpa partiet att fullgöra sin plikt mot revolutionen.
4. Ihärdig systematisk propaganda och agitation måste bedrivas bland trupperna och kommunistiska celler bildas vid varje militärt förband. Detta arbete måste kommunisterna mestadels utföra illegalt, men att avstå från sådant arbete skulle vara liktydigt med att svika den revolutionära plikten och oförenligt med medlemskap i Tredje internationalen.
5. Systematisk och planmässig agitation är nödvändig på landsbygden. Arbetarklassen kan inte befästa sin seger utan att ha fått med sig åtminstone en del av lantarbetarna och de fattigaste bönderna och genom sin politik ha neutraliserat en del av den övriga landsbygdsbefolkningen. Under den nuvarande epoken får det kommunistiska arbetet på landsbygden primär betydelse. Det måste huvudsakligen bedrivas genom de revolutionära kommunistiska arbetare, som har kontakter med landsbygden. Att avstå från sådant arbete eller anförtro det åt opålitliga halvreformistiska element är liktydigt med att avstå från den proletära revolutionen.
6. Varje parti, som önskar tillhöra "Tredje internationalen, är skyldigt att avslöja inte bara den öppna socialpatriotismen, utan också socialpacifismens falskhet och hyckleri; att systematiskt bevisa för arbetarna att inga internationella skiljedomstolar, inget prat om att minska rustningarna, ingen "demokratisk" omorganisering av Nationernas förbund kommer att rädda mänskligheten från nya imperialistiska krig, om inte kapitalismen störtas på revolutionär väg.
7. De partier, som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen, är skyldiga att erkänna nödvändigheten av att fullständigt och absolut bryta med reformismen och med

”center”politiken och att propagera för en sådan brytning inom partiets bredaste medlemskretsar. Härförutan är en konsekvent kommunistisk politik omöjlig.

Kommunistiska internationalen kräver obetingat och ultimativt att denna brytning sker med det snaraste. Kommunistiska internationalen kan inte finna sig i att öppna reformister som Turati, Modigliani och andra skall ha rätt att räkna sig som medlemmar av Tredje internationalen. En sådan ordning skulle leda till att Tredje internationalen skulle bli lik den avsmnade Andra internationalen.

8. I frågan om kolonierna och om de förtryckta nationaliteterna krävs en särskilt klar och tydlig linje av partierna i de länder, vilkas bourgeoisi besitter sådana kolonier och förtrycker andra nationer. Varje parti, som önskar tillhöra Tredje internationalen, är skyldigt att avslöja ”sina” imperialisters skurkstreck i kolonierna, att inte bara i ord, utan också i handling stödja varje befrielseörelse i kolonierna, att kräva att de egna imperialisterna körs ut ur dessa kolonier, att fostra det egna landets arbetare till en sant broderlig inställning till den arbetande befolkningen i kolonierna och bland de förtryckta nationaliteterna och att inom de egna trupperna bedriva systematisk agitation mot varje slags förtryck mot kolonialfolken.

9. Varje parti, som vill tillhöra Kommunistiska internationalen, är skyldigt att systematiskt och ihärdigt bedriva kommunistiskt arbete inom fackföreningar, kooperativ och andra breda arbetarorganisationer. Det är nödvändigt att inom dessa föreningar bilda kommunistiska celler, som genom långvarigt och envist arbete skall vinna fackföreningarna för kommunismens sak. Dessa celler är skyldiga att i det dagliga arbetet ständigt avslöja socialpatrioternas förräderi och ”centerns” vacklan. Dessa kommunistiska celler måste heltigenom vara underställda partiet som helhet.

10. Ett parti, som tillhör Kommunistiska internationalen, är skyldigt att ihärdigt bekämpa de gula fackföreningarnas Amsterdam”international”. Det måste bland de fackligt organiserade arbetarna ihärdigt propagera för en brytning med den gula Amsterdaminternationalen. Det måste med alla medel stödja den uppstående internationella sammanslutningen av röda fackföreningar som ansluter sig till Kommunistiska internationalen.

11. De partier, som önskar tillhöra Tredje internationalen, är skyldiga att ompröva sina parlamentsgruppers personsammansättning, att ur dem avlägsna opålitliga element, inte i ord utan i handling underordna dessa grupper under partiernas centralkommittéer och av varje kommunistisk parlamentsledamot kräva att han i hela sitt arbete underordnar sig den verkligt revolutionära propagandans och agitationens intressen.

12. På precis samma sätt måste den periodiska och den icke-periodiska pressen och alla förlag helt underställas partiets centralkommitté, oavsett om partiet som helhet vid den givna tidpunkten är legalt eller illegalt; förlag får inte tillåtas att under missbruk av autonomi bedriva en politik som inte helt överensstämmer med partiets.

13. De partier, som tillhör Kommunistiska internationalen, måste vara uppbyggda enligt den demokratiska centralismens princip. I den nuvarande epoken av skärpt inbördeskrig kommer ett kommunistiskt parti att kunna fullgöra sin plikt endast om det är organiserat på det mest centralistiska sätt, om det inom det råder en järnhård disciplin, gränsande till militär disciplin, och om dess particentrum är ett kraftfullt auktoritativt organ med vidsträckta fullmakter, vilket åtnjuter partimedlemmarnas allmänna förtroende.

14. De kommunistiska partierna i de länder, där kommunisterna bedriver sitt arbete legalt, måste genomföra periodiska rensningar (ormregistrering) av partiorganisationernas medlemskår för att partiet systematiskt skall renas från småborgerliga element som ofrånkomligen nästlar sig in i det.

15. Varje parti, som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen, är skyldigt att osjälviskt stödja varje rådsrepublik i dess kamp mot kontrarevolutionära krafter. De kommunistiska partierna måste oavlåtligt propagera för att arbetarna skall vägra att transportera militär utrustning, adresserad till rådsrepublikernas fiender, att bedriva legal eller illegal propaganda bland de trupper, som sänds ut för att strypa arbetarrepublikerna o d.

16. De partier, som fortfarande har kvar sina gamla, socialdemokratiska program, är skyldiga att inom kortast möjliga tid revidera dessa program och med anpassning till det egna landets speciella betingelser utarbeta ett nytt kommunistiskt program i enlighet med Kommunistiska internationalens resolutioner. Som regel skall programmen för varje parti, som tillhör Kommunistiska internationalen, godkännas av ordinarie kongress med Kommunistiska internationalen eller av dess exekutivkommitté. För den händelse att Kommunistiska internationalens exekutivkommitté inte godkänner vederbörande partis program har partiet i fråga rätt att appellera till Kommunistiska internationalens kongress.

17. Alla resolutioner från Kommunistiska internationalens kongresser liksom resolutionerna från dess exekutivkommitté är bindande för alla partier, som ingår i Kommunistiska internationalen. Kommunistiska internationalen, som verkar i en situation med ytterst tillspetsat inbördeskrig, måste vara mycket mer centraliserat uppbyggt än fallet var i Andra internationalen. Därvid är Kommunistiska internationalen och dess exekutivkommitté i hela sitt arbete självfallet skyldiga att ta hänsyn till hela mångfalden av betingelser, varunder de olika partierna har att kämpa och verka, och att fatta allmänt bindande beslut endast i de frågor där sådana beslut är möjliga.

18. I samband med allt detta måste alla partier, som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen, byta namn. Varje parti, som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen, måste bära namnet det-och-det landets *kommunistiska* parti (sektion av Tredje, Kommunistiska internationalen). Namnfrågan är inte bara formell, utan är också en mycket viktig politisk fråga. Kommunistiska internationalen har förklarat beslutsam kamp mot hela den borgerliga världen och alla gula socialdemokratiska partier. Det är nödvändigt att varje vanlig arbetande människa blir helt klar över skillnaden mellan de kommunistiska partierna och de gamla officiella "socialdemokratiska" eller "socialistiska" partierna, som har förrätt arbetarklassens fana.

19. Sedan Kommunistiska internationalens andra världskongress har avslutat sitt arbete, måste alla partier som önskar tillhöra Kommunistiska internationalen snarast inkalla en extra partikongress för att där på hela partiets vägnar officiellt bekräfta ovannämnda skyldigheter.

Publicerat i *Kommunistitjeskij Internatsional* nr 12 den 20 juli 1920

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 41, s 204-211